

Nu talte Socialdemokratiets ordfører om, at der var sådan en restgruppe, der altid bare lod hånt om tingene, og det er også muligt, at der er sådan en lille restgruppe, men der er jo også ganske travle mennesker her i landet, der måske har fået tilsendt årsregnskab fra revisoren, men har travlt med at få deres virksomhed til at køre og så pludselig opdager i de bunker af papir, de i forvejen skal ordne for samfundet, at dér ligger selvangivelsen, som altså bare lige skulle have været skrevet under.

Dér synes jeg, det er straf nok i sig selv at få et tillæg på 500 kr., og jeg ved i hvert fald fra mit tidligere virke i den offentlige sektor – det var fra før 1. april 1970 – at når folk glemte et eller andet, f.eks. at indbetale skat, tog man lige røret og ringede. Man vidste jo nøjagtig, at folk betalte til tiden, men at der var sket et eller andet, og så stillede de der en time efter.

Jeg tror, at sådan lidt smidighed også kunne gøre, at folks syn på det offentlige blev lidt mere positivt, så der skal ikke herske nogen tvivl om, at Dansk Folkeparti vil støtte dette lovforslag. Vi synes sådan set lige så godt, at skatteministeren kunne, om man kan sige, krybe til korset og gå ind i en positiv dialog. Det har han til dels også gjort, men det bliver i grove træk SF's forslag, der bliver gennemført, fordi der er flertal herfor i Folketinget ifølge de ordførertaler, vi hidtil har hørt.

Skatteministeren (Carsten Koch):

Det er primært foranlediget af nogle af de bemærkninger, hr. Nødgaard gjorde, men også af andre, der har udtrykt sig. Jeg skal nok gøre det kort.

Se, der var forud for lovforslag nr. L 104 en generel utilfredshed med, at kommunerne administrerede de gældende regler utrolig forskelligt. Der var nabokommuner, som behandlede de for sent indleverede selvangivelser meget forskelligt. Nogle kommuner bragte de foreskrevne regler direkte i anvendelse, mens andre havde en langt mere fremkommelig, eller hvad vi nu skal kalde det, administration. Det var meget utilfredsstillende, det var meget ubehageligt at høre som skatteminister, og selv om det ikke var mig, så har jeg da i hvert fald stiftet bekendtskab med mange eksempler på, at folk bliver behandlet meget dårligt i den forstand, at de er blevet behandlet meget forskelligt, og det var grunden til, at vi tog det her med i lovforslag nr. L 104.

Der var også almindelig opbakning til det, selv Fremskridtspartiet sluttede op om hele forslaget, og det kan jeg godt forstå, fordi det, jeg også meget tit bliver anbefalet, er at lave enkle, klare regler. ». . . og Koch, så gør det ikke så meget med millimeterretfærdigheden, bare du laver enkle, klare regler.«

Her har vi et eksempel på en enkel, klar regel. Så bliver jeg hånet, eller hvad man nu skal kalde det, kritiseret for ikke at være smidig. Jeg vil bare sige, det er vanskeligt at være skatteminister, og jeg ved, det er vanskeligt at være skattepolitikker. Et meget bredt flertal i Folketinget sagde, at nu lavede vi nogle enkle regler, vi annoncerede, og alle ved, at de skal betale deres skat, og at der er en selvangivelsesfrist, som skal overholdes.

Vi havde et nært samarbejde med revisororganisationerne – det her er til den konservative ordfører – forud for lovens vedtagelse. De var med inde i hele forarbejdet, hvor de blev klar over, at det ville være en skærpelse for en del af deres klienter. Men samtidig erkendte de, at udvidelsen fra 10. juni til 1. juli var en udmærket ting, som gjorde, at man fik noget mere respekt i forhold til tidligere, og alt i alt tilsluttede revisororganisationerne sig denne ændring. Den blev så annonceret et halvt år, før den overhovedet blev effektiv.

Jeg vil sige, det her er ikke let, og jeg medvirker gerne til et positivt samarbejde om det, men jeg synes, vi skal tænke os om, for vi kan sagtens lave så nuancerede og smidige regler, at det bliver meget bureaukratisk, vil jeg sige til hr. Nødgaard, for hvis vi skal have lavet forskellige frister efter, hvilke revisorer folk har, nogle er mere glomsomme end andre, og vi også skal huske at tage hensyn til det og det og det, får vi lige præcis den anden effekt, nemlig et meget kompliceret, men nuanceret regelsæt, der tager særligt hensyn til den enkelte gruppe, men så forsvinder enkelheden og gennemskueligheden. Vi skal så til at tage stilling til, om den pågældende nu hører til den ene gruppe eller den anden gruppe. Er det sådan, at hvis man har en glomsom revisor, hører man til én gruppe, og hvis man er regnskabspligtig uden revisorkrav, er det en anden gruppe? Jeg siger bare: Det er ikke så let, og derfor var jeg så glad, dengang lovforslag nr. L 104 blev vedtaget med et meget stort flertal i Folketinget.

Men jeg er åben over for andre ting. Jeg vil bare fremhæve, at vi ikke kan tilgodese alle grupperes særlige forhold og samtidig hævde, at det er enkelt og ubureaukratisk.